

Landskap: Blekinge

Upptecknat av: A. h. Hekustén

Härad: Bräkne

Adress: Karlshamn.

Socken: Ölskult

Berättat av: Per Olsson

Uppteckningsår: 1916

Född år 1859 i Belgaut, Ölskults sn.

Uppteckningen rör

Tjårbränning	sid 1-10
Rödsling	" 11-17
Kolning	" 18-21
Torvupptagning ö mossodling	" 22-24
Malmbytning s. 24. / Barkning	" 25-26
Lättugnar	" 27.
Hemmanet	" 28
Veckoräkning	" 29.
Döve Pelle	" 30
Knallehistorier	" 31
Göingarna ö slättbr.	" 32
Före hundas vid sten	" 33

Skriv endast på denna sida!

19 fön
33 sid.

Fjärbränning.

Fjärslubbar brytas upp ur jorden och kö-
ras till Fjärdalen, där de huggas sönder till ved,
s.k. "Fjär-ve". Denna står där i staplar och torkas till
juni månad. Sedan lägges den in i dalen.

Dalen är lång 12 mtr (20 alnar) ungefär.
Något stika efter veden. Den är grävd i en bäck,
så att den håller. Där den slutar, är det murad
med sten. Detta kallas "Fjärdala bröstet". Fjärdalen,
som är stampad i botten (ofta s.k. "jellebotten" =
sand o sten. Jordmjälla bäck.), är $1\frac{1}{2}$ alm djup
(djupast vid bröstet), och har en bredd av 3-4
almar.

Den torkade veden, som småhuggits, lages i korgar och
packas ner i dalen med början vid "bröstet". Den packas
väl med en klubba. Man håller på att packa så, tills dalen
blir full eller veden får slut.

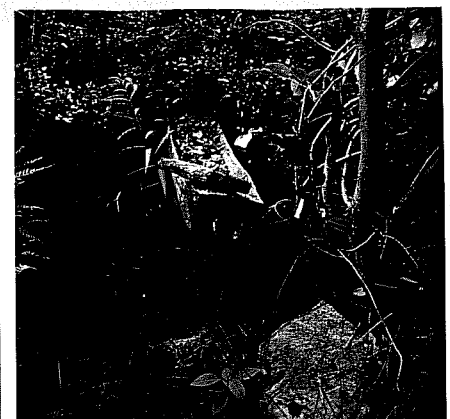

a

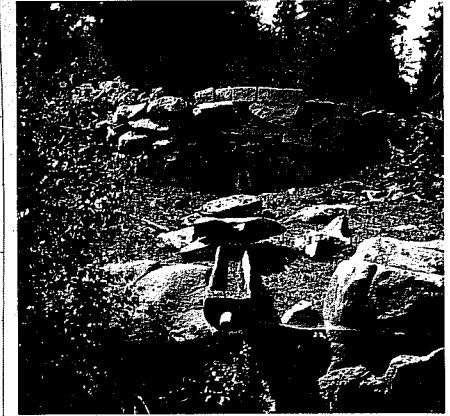
Fjällsruken fjärdal.

En storslagen kol (t.v.).

Rännan vid fjärdala-
brösten.

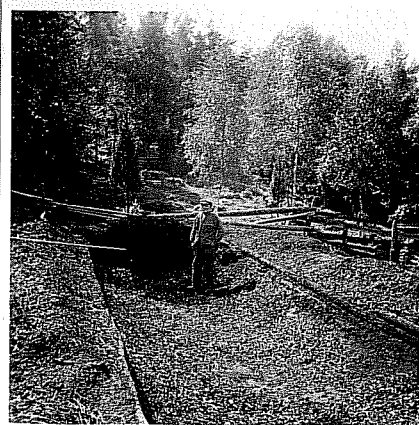
d.

Fjärdal bränd för
många år sedan.Närbild av botten
med halv förbränd
stokar längs kanten.

Fjärdala brösten.

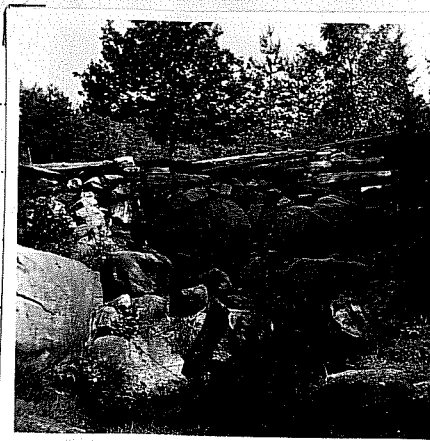
(Samtliga bilder fr. Gunnar Jönsson.)

Skriv endast på denna sida!

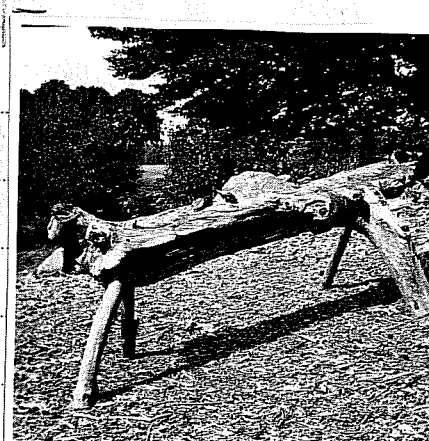
a.

Tjäsbrän. I. A. Gunnarsson
i sin dal, bränd 1936.

b.

Tjäsbrän. I. A. Gunnarsson.

c.

Huggskubb vid daleu,
där veden småhöggs.

d.

Ställning, i vilken
bälgen uppsätts.

e.

Bälgen av läder
och trä. (82 x 203 cm)

f.

På detta sätt drages
bälgen upp och ned.

Skriv endast på denna sida!

Sedan skall dalen risas med granris. De första "gånglar" läggs då utanpå veden (eller mossen eller halmen kan ännu användas till täckning.)

Sedan skall dalen stubbas med jord, som de ha "hävt upp" ur dalen. (Vid en gammal dal finnes stubb, som de hämta på.) Sedan är dalen färdig.

Sedan sättes eld i den övre ändan på dalen. En bälga av tåder eller trä, som drages av 1-2 man, sättes till, och de börja dra i bälgan, så att elden brinner in i dalen, ej utanpå. Stubbingen kräver det. Ofta samlas ungdomen för att dra bälgan om vätterna. Tre 3 flickor kunna dra. De få ej hålla upp, utan bälgan måste vara i gång hela tiden ejest får det eld i dalen. Vid stora dalar behöves 4 man för att dra. De släpas då vid. När de nu dragit en stund, och veden brunnit någon meter, ramlar stubben ned, och bälgan flyttas neråt.

"Fylleve" (= färsk felle) ditlägges, där det brunnit ner.
På denna slubbas, för att det ej ska fa eld igen.

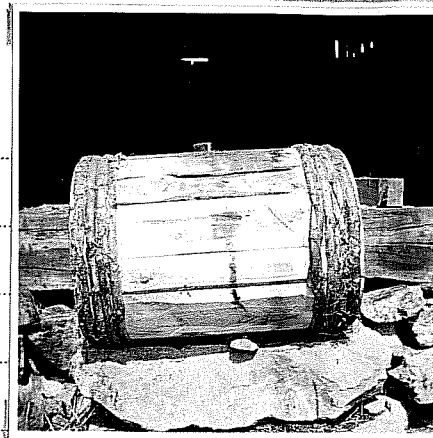
När det blivit hett (eft. 4 timmar ungefär),
rinner fjäran, liksom som regnvatten, längs botten
ut genom en ränna vid bröstet ner i en furna,
som är nerlagd i en grop djupt under dalen.

När lunnan blivit full, byter man och far
en ny. En plugg sättes då i rännan, medan man
byter om lunnan.

Så håller man på att flytta bälgen ända
ned till bröstet.

När det börjar brinna, säger man: "dalen är
upprunnen". När den har brunnit ner, är den
utbränd eller utbrunnen.

På $1\frac{1}{2}$ dygn kan den brinna. Annars
far det tid allt efter storleken. $2\frac{1}{2}$ dygn kan
det fa.

Man kan få 15-20 Fumor Järre av
en dal.

Sedan skall Järren "skiras".
Vattent tappas bort, sedan
Järren sjunkit någon dag. Det
som tappas då (= skiras väsk / kallas // Fjerrum (1.7/1cm. 18cm. diam.)).
för järre. Järren säljs och användes vid fabriker i
Skåne, antagligen till någon olja.

För Jernsten, Brunnamåla, köper upp järre
och gör Fjerrum. För nyttjades järre hemma. Den är
dock ej särskild nyttig, då den går för mycket in i träet.
Kokas även i rödfärg. Är då prima för träet.

Ett sprundhål finnes i Fjerrum, som järren
rinner ut genom. Sedan järren avtappats, fylles Fjerrum
med Järre, så att den blir full (s.k. "fylle-
Järre").

Sedan säljas Fjerrumna. Handlarna köper t. v.

en hel del och skickar sedan den till Fäderna.
För köptes fjära till Karlshamn till handels-
stenstrand vid torget. För 15-20 kronor lunnan.
Ej så stora lunnor för. Nu 100 liter till ett pris av
28 kronor.

För skar de lunnvirket mycket tjockt.
De voro illmariga. De, som gjorde lunnorna, krata-
de kanterna, så de voro fina och lunnor där.
Men sedan undersökte de lunnorna genom att
borra i dem. Nu är det bestämda mått och
storlek. Rymd 100 liter. 32 lunn.
En handlare i Skre köper fjära från dessa Frälsterne
nu.

För kokte de beck (bek) av fjära. "Beck
och fjära är sjömans ära."

Per Bengtson, Hamnamåla, kokte beck och
sålde.

Av gransbark gjordes fyrkantiga barkrivor.

(4-5 tum långa och breda eller 8-9 tum långa i breda.)

När bocket var varmt fylldes dessa och stelnade och såldes sedan.

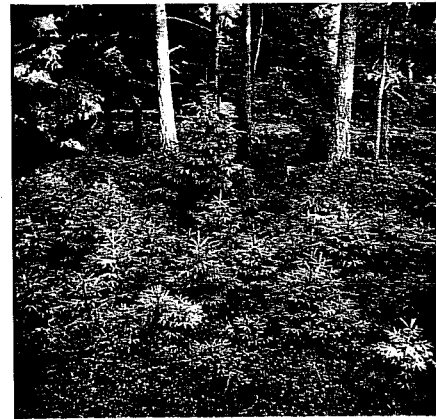
Skomakaren hade alltid en sådan liten bekrava med sig. Han bröt ut en liten bit och kramade den till en boll, som han hade på sytarlån.

Runddalar.

Efter V. Jönsson G.-måla i S. A. Gunnarsson, G.-måla ..
i P. Blom, Öjshult.

a

b

c

Tyngviken runddal. Från Gunnarssonsmåla. Runddals öppning.

För 50 år sedan hade de rund-
dalar (äldre modell). I dessa hade man lufthål till-
som i en kolnilla i mitten. Ingen välg användes (bara drag).
Grövre stubbar brändes. Veden hackades ej. En öpp-
ning fanns vid ena kanten (Se ovan!). Däru höllde

från alla kanter ner till mitten. Där var en trätt av trä borrad, som fjäran rann genom och därifrån ner i rännan och ut genom öppningen i en tunnna.

Vid öppningen var murat och plankor över. Man kunde krypa under dalen härifrån. Detta kunde dock vara farligt, om dalen skulle rasa. "Det rann obegripligt, när det skulle. När det bläste, drev det mera. Man hann då knappt byta tunnna.

Gummonsson har bränt 33 dalar här (se bild!). I krigstiden 2 dalar om året.

Några dagar efter dalen är utbränd. För man spade och skuffat och riva (rossla) och river^{tt} kolen. Sedan säljs den till kopparslagare eller smeder. Ibland. 1 kr. för hektoliteren. Fjäskolen var bra, för de var hårda. Så kunde en smed tjäna kolen i flera fjärdalar, så att han hade lovet för hela vintern.

Rödsling.

Rödsling har förskottning. Platsen kallas rödsel eller bränc. "De ska hugga en rödsel" sade man. För säja de ej sväja utan "rödsel". Detta hade man vid sidan av vanligt åkerbruk.

För 10 år sedan förbjöds det av skogsvårdsstyrelsen, men för 20 år sedan rödselade de. Det var bra med rödsel, för man fick mycket på den, då jorden ej var utsugen.

Först "huggede" de på vintern ner allt det småa. (kallas att luka rödselen). Detta lades väl, d. v. s. smågranar och småbirkar efter vartannat, så det skulle kunna bränna. Grenarna lades på samma håll, som de lagt rödselen. Sedan högs den stora skogen (= blandskog, mest gran) ned. Den skulle användas till arskor.

Sedan på våren eldades, sedan man

Imagid ikring stycket, som skulle vara Till rödsel.
Bränningen skedde, när riset blivit Frost och potatis
kunde sättas. Detta skedde vanligen strax före midtommars
"4-5:e veke". Eljest förs potatisen, om den sättes för
tidig.

Vid bränningen hade de ratten med
sig och lörmaskor, som de doppade i ratten för att
kunna släcka, om det skulle ta eld i den när-
liggande skogen. "Vi hade en gubbe här, som
kunde trolla. Det gick aldrig över för honom." (Han
sätte eld åt Per Olsson.) Man sätte eld i motvind,
så drevs det ej så lätt. Det fick ej vara stormigt,
utan det skulle bli en sakta. Bäst var det, när
det var mulet. Det gjorde inget, om lite regn kom.
Det släcktes ej så fort.

"Var en rödsel i Djuramåla - hade
5 stycken hälften mol mig. När rödseln länks,

kom en virvelvind, så att elden flög upp i en stor fur.
En 50 man kom Till, men elden spred sig och
gick ej att släcka. Det var hemskt att se! Ett vå-
digt regn kom och släckte allt, som Fur var.
Det var 1906 ungefär."

Bonden luggde ej rödseln själv utan
hans Torpare. Sedan fick de hälften var av skör-
den. De lämnade också hälften var av utsädet.
De fick mycket på rödsbarna.

Den som luggit rödseln satte eld.
Fyrvod el. fjärvod el. näver användes vid Länd-
ningen. Det måste vara en erfaren person,
torparen i allmänhet, som satte eld.

Sedan det eldats och släckts, började
de sätta potatis. Alla voro med om detta, små
och stora. Potatisen sattes för dagen nästan.
De brackade man upp en torv med hackan

och la sedan ner potatis under och hackade sedan
upp en kupa kring, så mycket man fick jord till.
Potatisen sattes sedan hit som helst kupa intill
kupa tills rödelsen blev satt. Man satte ofta en tröja
eller hatt på staken mot fåglarna, när potatisen sattes.

Sedan de sått potatisen brukade de så
rovfön. Dessa hade de i munnen och sprutade ut
dem överallt mellan potatiskuporna. Rovorna fick
ta sig fram bäst de kunde. Det blev flata,
runda rovor (jfr Fallrik.)

En gubbe i Böckemåla kallad Döve-Petter
eller Döve Pelle hade sprutat rovfön på en bräne
(=rödels.) Någon sa till honom: "Petter har du tit-
lat om bränen? Hurudant sa då?" "Han står
så rö som en kävel," sa gubben. Han hade
fått fel frö och sprutat vallmofrö i stället. Detta
är sanning.

På hösten, när de plockat päorna, sådde de råg på rödseln. Denna krattades ner med en s.k. bränkratta (jfr fältekratta!). En en eller en liten gran huggdes. Grenarna huggdes av, så att den blev som en kratta med pinnar av ganglarna. Andra ändan var skaff.

Man hade krattan framför sig och rev hit och dit, så att rågen ble gömder.

Nästa sommar skördades säden. Den ficks då torka i halvtravar (=10 ncker; 20 ncker = heltravar) på platsen. Säden skars med skära (kallas kruimbissa i Göttinge härad i Skåne.)

På en del ställen såddes gräsfrö i rågen på våren. Detta gräs blev ej färdigt förrän året efter. Men det var ej så bra att så, som när rödseln fick ralla sig själv. Rödseln lades då efter rågskörden ut till bete. Vildklöver och finb. Gräs

Rötterna voro ej förstörda av sleden bara "jedda" (=svedda) lite vranpå. På de mesta ställena träskördar. Hemförstingen av höst gjordes med häckar. Kunde man ej köra hela vägen, fick man bära till vägarne med ~~häckar~~ höbägar.

Rödsele inlägnades med trä, som ej brunnit upp, s. k. bränare, runda stockar och långa stänger, delvis förkolnade. (Voro stockarna stora tog man dem till milved.) Till plankar använde man björkvedjor.

Gärdslet sedan bra till "hemmare", när de hade skördat.

På en 80 har kunde man föda 70 fåkreatur. 10 år före P. O. köpte denna gård i Öljehult (på 1880 t.) hade hela marken rödslåt, utom ett stycke. Man hade lämnat fröträd kvar, Bra, ty då blev det skog fort

igen, nästan meddetsamma.

Ännu lever minnet av rödsor
krav i en del namn i Öljehult t. ex.
Magnusbackarna (en, som hette Magni
och var från Järnavik, hade rödsor där)
och Löbergabäckarna.

Rökniv 61 cm. l.

Knivblad 27 cm. l. 7 cm b.

Förparen Karl Nilsson med sin "rökniv." Den
användes då man vid rödslingen röjde urdan
"det små".

Kolning.

På vintern hugges al, björk, gran och tall.
(lövträden för sig). Ganglarna tagas med om
de äro stora. De rödjes i marken, så de fås
de bästa träden.

Träden skulle sedan randas på
två sidor, för att de skulle förka.

Sedan högs kolveden 4-5 alnar (8-10 fot)
lång. Sedan skulle den förka. På våren, när
den blev torr, sattes milan upp. Veden sattes
räu upp, i mitten grövre trä, sedan runt om,
tills den blev färdig, så stor de skulle ha den,
12 alnar i diameter ungefär.

Sedan skulle milan stubbas med gran-
ris först och jord sedan. Nervid, där de skulle tända,
sattes torr, fins ved. Sedan, när den tänts, stub-
bades igen här också. Det brann i alla fall, då

veden ej stor så fält.

Man fick akta sig för draghåb, så att milan
ej brann upp. Det gjordes att rakta den och stubba,
om det tog eld. Den lög några dagar (3-4 dagar).
Tiden berodde på milans storlek. Kunde vara
4-5 dagar.

Vaktarna byggde sig en hytta, där de
skulle bo, äta, sova och sova.

En säng vid var sida och en spis
med muread skorsten av gråsten. Hyttan var
gjord av stänger med granis på, sedan täckt
med torv, så det ej skulle regna in. Hyttan
användes under många år och milan
sattes på samma ställe år efter år.

För att hämta kolen ifrån
milan till försäljningsplatsen, (vanligen Kallinge),
hade de en kolbryss. Den var gjord av flätta enkäppar,
(för korgar)

6 alnar lång, 4 tum bred i botten, som skulle stå på vagnen
2 1/2 aln eller 5 fot bred uppi höjd = ett par alnar.

Plats i skogen, där mila ställ. Ägare: Johanna Kallingson.

De lassade kolen här, så att den ej skulle gå ronder. Den mättes
i Kallinge i mått, och därför skulle kolen vara så hela som möj-
ligt. Kolryssen lassade en 15-20 mått. De kunde väl få en
10-15 kronor per lass. Grammarna hjälptes åt och körde ut
på en gång. Mila kunde gå på 100 kronor, något mer
eller mindre.

Kolgubben fick man för. Han hade visst om dygnet.
En gubbe tog färsk alene. Det brade fogit eld i milan.
Den stöple, när gubben kom upp på den. Han brände
sig i fötterna. Milan stöple över, så botten kom upp.
Milan släcktes, och veden användes till en annan
mila. Alene blev aldrig riktigt bra.

När alen legat ett par år i kors, så det var
riktigt torrt och mucket, blev det fina kol, som klinga-
de som silver. Bitarna bara färgades. De voro så
blanka, så man kunde spegla sig i dem. Så gick det
på 2 dygn.

En del la veden i kors i ytor s.k. liggemilor, de andra
ståndmilor. Detta bättre, ytorna gingo ej sönder. Så
gick det inte många kol i måttet i Kallunge. Detta vid
ett ställe, där de fick ytor över vid brädsägning. Enda sättet
att få prugar för ytorna. Detta i Bjurumåla, Tingsås m.
(Tältenkvarn där P.C. från botten.)

5313

22.

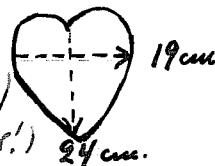
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVTorvupptagning och mossodling. (en förreddning)

Först hackades mossarna av gubbar med en stor och bred hacka s.k. mosshacka. Den var 8-9 tum bred, vass och slipad, så att de kunde hugga av rötterna med den.

Torvaren Karl Nilsson med sin

mosshacka. (Skapt av björke 97 cm)
(Blad: mårn se skiss!)

Sedan plockades de rötterna och "stråket" och "fallet" i högar, som antändes, sedan mossen färdighackats. Askan ströddes ut på jorden.

Torven fick ligga, tills den ruttnade (Gräsmattan neråt). Ibland fick den ligga ett helt år. Sedan småhackades den med en mindre

hacka. Detta arbete utfördes av 7-8 personer, fruntimmer
och pojkar. 8-9 år gammal fick Per Olsson hjälpa till.
På sina ställen kölnade de "föven" också. Det fick
brinna lite i vitmossan och "fövet," så gott det
kunde. Man gödslade ej förste gång.

Råg räddes sedan på hösten. Blev rätt
bra råg. Först harrades med harv mellan stubbarna,
så gott de kunde.

När de fatt rågskörden bröt de upp
stubbarna (av furu) till tjärkålar. Stubbarna voro så
stora, så de kunde inte köras m. 1 lass oxar på en
gång, utan fick huggas sönder. (Håkan Persson i Åganet
har ännu oxar.) Sedan fylldes träorna med sand och
jord. Sedan de gödslat, Fogs en gröda till, råg eller havre.
Det blev nyodling sedan, när det såddes havre o. s. v.
När det blev ruttet blev det så klakt så. Hårliga skördar
då! De fick hacka det i en 3-4 år, innan de kunde

plöja det riktigt och innan de fick upp alla stubbar-
na. Mossen tjunnade, och stubbarna blev högre.
De brötos i 3-4 år.

Drängen harrade, när pojkarne hackat och
Pär Elsson "örskte", att han skulle bli så stor som
drängen, så att han slapp hacka och fick harr
i stället.

Malmbrytning. Backar i dällden m. röd jord finnas ännu. I Rökilla är
vanligt som bläck. Det är järn i det. Sika hus som i Ronneby.

Malmbrytning förekom 100 år före vår tid. Senna sten och malm brändes.
Man kan se "senackutor" (= slag) ligga kvar i marken, på t.ex. Sjöbergsträsket.
en hög och en hög i Hästbagen. Mycket är taget till att göra vägar med.
De ha bränt malmen ute i marken på okänt sätt och kört den t. Årmo.

Herrarna i Belgaustr kom 4 smälandsgubbar och ville bryta, men far
(= P.O.s far) ville inte. Detta var 70 år sedan. Det var för långt att
köra malmen.

Barkning.

Man började på våren, när saven kom i
träet och håller på ett par månader, tills löven spruckit ut.
Gräset samma Tid.

Först rotslä de träden, d. v. s. hugger en
ränna så långt, de nå och flä ar barken där.
Sen fäller de träet. En krokig grangangel
s. k. frök (frök), som är vässad (flatsad) i ena änden
föres mellan barken och trädet vid flänningen.
Sedan trädet fällts, fläs stammen. Toppen är oftast
tunnet, så de bry sig ej om den. Ibland flä de
gangarna med. De får då bysta med en yx
eller slägga, så att barken lossnar.

Sedan hänger (välver) de barken på
stammen. Rottsidan ner och barken upp vid
torkningen.

Sedan bärgas de in den på logs och skär den
färdigast och så. Ej bra, för tung.

på hachelseresk, så den blir små. För hachelades den med nya och såldes i kumror (63 kumror). Nu säljes den kilovis i säckar. Barkhandlare i Backaryd köper upp åt garverierna. Nu betalas 5 kr för 100 kg. Ekabark.

Förelträ. = en buske, som köpes. Barken och Fräst användes till färg. Träet röd, när man tar ur barken. Röda bär på den.

Björksbark. Vid samma Tid (i början av juni månad) flä de Björksbark. Fiskarna köpa det och ha det till flöten och till kumrök och färga sina nät med.

Björksav.

För berrade man björkarna med stor narare (över 1 tum) och Fog saften. Saften nyttjades till dricka. Sött och gott. Det var kallt, så en del blevo förkyllta av det. Per Almqvist har druckit mycket sådan sav. Man satte sedan en plugg i hålet. Pluggen var en ränna liksom i en tapp. Saften rann ned

Sättugnar.

En bonde i Muggeloda köpte Fitt Karlshamn.
Han hade stätt upp en ugn och fått bilden
av en kejsare inbränd på ryggen på sin rock.
Fick heta "kejsaren" sedan.

Örmo bruk nedlades, innan de byggde massa-
fabriken. Örmo bruk flyttas omkring 1890 ner till
Kallings. Där Kunga bruk är nu!

Hemmanet.

2 1/2 åttio. En ryggstuga, som beboddes, var 36 alnar lång och 10 alnar bred. Stugan var indelad i förestuga, boningsrum, som gick över hela bredden, och 2 små framkamrar "framman för". En stor väspis fanns i den ene kammaren.

Floket, som var litet och ynligt, låg mitt för farstun. På västra ändan låg ett stort rum, stort över hela huset. Uppå en "hombja". Fönstren, del enda ljus där, låg på mitten av huset. Fönster fanns även på garlarna.

En stor furubjälke med små sparrar, men inget underlag på takets insida. Trösk utåtpå.

Stugan rödmålad. Denna stora stuga revs 1885. (P. Olsson numeraude gård sedan uppförd, men ej på samma ställe. Numeraude gård m. uthus låg, där Olshults skolgård nu är belägen.)

Blektinge
Bräcke
Eljeshult
1858-1906

5313

A.H. Hedlund

Vekoräkning.

Per Per Olsson
född 1859 i Belgaväl

Den 6 april började de att räkna den 13:e
"veke". Sedan höll man på att räkna baklänges,
Fick det lyta:

Man såg bara på mossarna i 7:e veke,
potatis sättes i 9:e veke. Bästa sävecken

När bröd ger ut, ger Olof kaka. Blommässodagen = 29 juli.

29.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Blåbär
Kärlar
Upphelt
18. 1850

5313
Jönköpings län
Södra M. Östern
Döve-Pelle född 1859 i Beljanet

30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Döve-Pelles hustru hade fått barn. Men skulle
de låta kristna barnet. Gubben var torpare på en gård.
Han gick till matmodern på gården och frågade,
om han fick "låna hennes barnat." Hon ville
driva med gubben, för att han var lite barnstig
och talade lite illa. Hon svarade därför: "Nej, den
har Petter. Han är på logen." (Petter var husbonden,
hennes man.)

Men gubben fick klädseln. Den var grann
med stjärnor och band på.

Knallehistorier.31.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6-7 knallar från Summerbo fick se ett hörland.
"Låt oss bada i den sjön," sa'de. "Allihop sprang rätt
ut i hörlandet och förstörde det. —

En gång skulle några knallar fälla ett
träd. En sa, att då måste man klyva upp i träst.
Alla 6 klättrade då upp.

De fingo syn på en vit mår, som de
trodde var en kyrka. De försökte "gå i kyrkan," men
kunde inte komma in i den. P.O. hade en vit
mår. Den kallades allmänt "kyrkan." P.O. sålde
hästen. Tyckte ej om ökravinet.

Knallarna snåla. Fingo mat, när de förs-
kade.

Knallarna for till Hölland efter får. Återvände med 40-50 får.
Dessa såldes på försauktion av P.O.s far. P.O. minns knallarna väl.
En hette Anders Olsson från Summerbo, och en hette Anders Nilsson.

M. King
Hälsing
Gj. 1936

Med A.L. H. Gustafson
Ber. 5313 i. 1859

22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Göingarna driva med slättboarna.

Handskäran kallas "krumbispa" i
Göinge härad i Skåne. Göingarna körde till stäin
de stulo gräs längs vägen. Hade då en skära
med sig. Glömde sedan denna vid vägkanten.
Från slättboar kommo dit och sågo skäran. "Det
var ett underligt djur. Den skar vi slä ihjäl," sade
de. Den ene slog på skaplet. Då flög skäran upp
och blev hängande om halsen på honom. Den
andre skulle då ta "djuret" och skar då halsen
av kamraten.

Tre hundar möta vid spökesten.

Per Olsson var på björkning i Björkhult juldagen
horses kamrat, då P.O. var i 20 års åldern. Det var
15-20 personer. Ett par tre lärarinnor voro med.
Det varade till kl. 1 på natten. P.O. gick hem då. Bodde i
Belganeb. En del följde på vägen. Mer mot Skumma-
måls mark var P.O. sjöls. En stor sten, den s. k. Halv-
väjsten, låg jämte vägen. Den var gammal och stor.
"Man såg spöken där," sa de. P.O. mötte 3 hundar,
som sprang kistades efter varandra och räckte
ut tungan. Men jag gick min jämna gång och så inget-
ting. Så ingenting heller, när jag kom hem.
Kanske det var jakthundar. Den jägare bodde i Sk-
kumåls. Vet ej, om det var riktiga hundar än."

Roliga namn från Mörrum: Jöns Nisse Benpelle.
Gusta Jones Jon.